

Parnasszus mozgó.

Mozgalja : Igric.

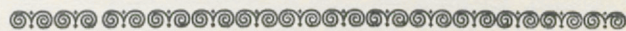
Gyenge Annus naplójából.
... Boccaccio nem utolsó ember és Fiamettának lenni jó. Én ennek a kedves pornografusnak köszönhetek mindent. Igen. Neki köszönhetek sok, „drága kis levélkét.” Istenem, ha elgondolom, mikor még libapásztor voltam... Pfúj! az ember néha érzékeny. Utálok a falút. A főváros, a börze ér csupán valamit.

GYENGE ANNUS, a temesvári színház tagja

Igaz ni most jut eszembe. Ejnye, ejnye szegény Krecsányi papa. De hát ez a Boccaccio az oka. Minek is írta ilyen pikáncsan? Szegény diri én sajnálom. De hát a romantika sem kufya. És a szökés! Nohát az egyszerűen hübs. Minden lánynak szívemből ajánlom.

Majd holnap irok egy anixot a dirinek.
... Nemsokára visszamegyek. A börze unalmas. Keresek más börzét. Elvégre nem élhet az ember puszta szerelemből. Vén ökör Boccaccio! No de mára elég!

„A művészetre is kell adni igen tisztelt Ház valamit, — mondá Tisza István. — Mert higgyék meg kérem a művészet templom, a templomba pedig nem köpködni jár az ember, mint én a Rippl-Rónai kiállításra.

Hallgassanak tehát rám uraim. A művészetet bemocskolták, az irodalmat elposványosították lelketlen pénzemberek. Az irodalmat a mi kötelességünk megmenteni. Megmenteni olyképen, mint ahogyan én rendelttem vissza a vonatot.

Mert sokan vannak akik elébe rugaszkodnak, ezeket vissza kell rendelni. Vissza kell rendelni egy olyan nyugodalmas állomásra, mint az én lapom, a — Magyar Figyelő.

Mert ez igazán irodalom uraim. Itt nincsenek Rippl-Rónaiak, akik köpni kényszerítik az embert, hanem igenis csupa tisztán öltözött, uri ember.

Nézzenek meg Uraim! Én vagyok az élő Irodalom. Én vagyok az irodalmi császár, a lapvezér!

Mivel pedig száz szónak is egy a vége — a teremtését minden büdös modern főrekvésnek — felhivom a t. Házat, fizessenek elő a Magyar Figyelőre.“

„Teséééék?“

„Ááááá...“

És ásítanak és prüszkölének, mint megvagyom az írva a krónikákban.

